

Азъ знамъ, че съмъ бледъ и малокръвенъ. Може би това е остатъкъ отъ онова време, отъ бистрата синкава чорба. Но все пакъ всичко отиваше добре, щомъ заедно съ чорбата имаше достатъчно хлѣбъ. Ала и той често липсваше. Щастливи бѣхме, кога можехме да замѣнимъ чорбата съ гжсто-сваренъ фасулъ или печени картофи. Понѣкога, особено презъ есеньта, баща ми успѣваше да донесе кжсъ овнешко месо или даже пиле. Но следъ такива празнични обѣди за насъ настѣпваха цѣли седмици на картофена чорба.

Ние, малкитѣ, понасяхме леко тая липса, защото бѣхме родени въ нея. Но по-възрастнитѣ сестри и родителитѣ ми я чувствуваха тежко, защото нѣкога тѣ бѣха живѣли добре.

Знамъ само това, че постоянно бѣхъ гладенъ. Никога не се чувствувахъ ситъ. Или съвсемъ рѣдко. И вечеръ азъ се спирахъ предъ кебапчийницитѣ, дишахъ дълбоко миризмата на печенитѣ кебапчета и наденички, а самитѣ тѣхъ жадно поглѣщахъ съ очи. Гледахъ работницитѣ и войницитѣ, които се спираха предъ дюкянчетата и си купуваха кебапчета. Тѣ още изъ пжтя си отхапваха отъ тѣхъ тѣй, че тлѣстината потичаше по жлитѣ на устата имъ. Гледахъ ги съ пълни съ слюнки уста и си мислѣхъ: — Тѣзи войници иматъ пари. Блазе имъ!

А достатъчно е да имашъ единъ грошъ! Той нищо не значи за единъ богатъ човѣкъ! А съ него можеха да се купятъ тогава петъ кебапчета или цѣла наденица.

Понѣкога и азъ се сдобивахъ съ пари, но това биваше съвсемъ рѣдко.

Азъ имахъ чичо и вуйчо, които понѣкога ми даваха по нѣкой грошъ или даже половинъ левъ. Ала тия пари никога не оставаха у менъ. Виждамъ и днесъ жадния погледъ на майка ми, която ме питаше:

— Даде ли ти нѣщо чичо ти?

Азъ отваряхъ ржка, показвахъ монетата, мама я вземаше и казваше:

— Дай я тукъ. Ще ти я вдигна!

Полуохотно, полунеохотно, азъ ѝ давахъ паритѣ. После се питахъ: — Каква полза за менъ, като ми ги вдигне? По-добре да си купя нѣщо съ тѣхъ. И защо ги вдига? А кога ще ги получа обратно? И за какво ще ги употрѣбя тогава?

Азъ вѣрвахъ, че паритѣ ще бждатъ скрити, макаръ да не ставаше това. Тия подарени пари често биваха единственитѣ въ нашето домакинство и послужваха да нахранятъ всички ни.